

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců: **a) G. Ch., b) nezl. O. Ch.,** a **c) nezl. E. Ch.,** žalobci ad b) a c) zastoupení žalobkyní ad a) jako jejich zákonnou zástupkyní, všichni zastoupeni Mgr. Ervínem Perthenem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 396/2003 - 27 ze dne 11. 5. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra č. j. OAM-2107/AŘ-2002 ze dne 3. 9. 2003. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatelů proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-41-VL-07-P01-2001 ze dne 8. 8. 2001 a toto rozhodnutí potvrzeno. Posléze uvedeným rozhodnutím nebyl stěžovatelům udělen azyl pro nesplnění podmínek zakotvených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Zároveň žalovaný správní orgán rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 tohoto zákona. Soud dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s azylovým zákonem, když stěžovatelům azyl neudělil. Soud uvedl, že stěžovatelka ad a) ve správním řízení neuvedla žádné okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by byla pronásledována, resp. měla strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů uvedených v § 12 azylového zákona. Rovněž výroky o tom, že se stěžovatelům neuděluje azyl z důvodů sloučení rodiny ve smyslu § 13

azylového zákona nebo z humanitárních důvodů podle § 14 téhož zákona, neshledal krajský soud nezákonnými. Jak dále soud dovodil, z informací o zemi původu a údajů uváděných stěžovatelkou ad a) ve správním řízení nelze učinit závěr, že by náležela spolu s dětmi k osobám ohroženým skutečnostmi, zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Celkově měl soud zato, že žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a řízení netrpělo vadami, když jako nedůvodnou shledal námitku porušení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť stěžovatelce ad a) bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Zejména z uvedených důvodů Krajský soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“), jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatelé dovozují existenci stížnostních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., které blíže specifikují následujícím způsobem. Uvádějí předně, že jsou u nich dány podmínky pro udělení azylu podle § 12 azylového zákona, neboť mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti. Stěžovatelka ad a) byla propuštěna ze zaměstnání proto, že je ukrajinské národnosti a v Rusku nemají Ukrajince rádi. Stěžovatelka ad a) popírá, že by byla propuštěna z důvodu snižování stavu pracovníků ve školství, když je hluboce přesvědčena, že propuštění bylo motivováno její národností. Stát podle ní není přitom schopen zajistit před takovým jednáním ochranu. Dále stěžovatelé namítají, že rozhodnutí žalovaného trpí závažnou vadou a z toho důvodu trpí vadou i rozhodnutí napadené žalobou. Dle jejich názoru totiž rozhodnutí žalovaného nemá náležitosti správního rozhodnutí, neboť není v souladu s § 46 správního řádu, který je v části týkající se náležitostí rozhodnutí rozveden v § 47 správního řádu. V rozporu s § 47 odst. 5 správního řádu není rozhodnutí podepsáno oprávněnou osobou, a nemůže tak mít účinky správního rozhodnutí, tj. vlastně se o rozhodnutí pro neúplnost nejedná. Podpis oprávněné osoby, která je na rozhodnutí správně včetně své funkce uvedena, nemůže být nahrazen podpisem třetí, blíže neidentifikované osoby uvedené pod odrážkou „za správnost“. V této souvislosti poukazují stěžovatelé na rozdíl mezi úpravou správního řádu (předmětem doručení je písemné vyhotovení rozhodnutí) a úpravou v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „o. s. ř.“] (předmětem doručení je stejnopis rozhodnutí). Doručované správní rozhodnutí tudíž musí mít všechny náležitosti uvedené v § 47 správního řádu, včetně vlastnoručního podpisu oprávněné osoby; pouze tehdy jde o rozhodnutí účastníku řízení řádně oznámené ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Podle stěžovatelů jde o otázku právní jistoty, která je obzvláště naléhavá tehdy, kdy jde o základní práva dotýkající se samotné existence osob, o jejichž právech a povinnostech je rozhodováno. Takové rozhodnutí musí být dle stěžovatele bezvadné nejen po stránce obsahové, ale i po stránce formální. Stěžovatelé rovněž poukazují na systematické zařazení náležitosti podpisu rozhodnutí do § 47 odst. 5 správního řádu, ze kterého podle něj vyplývá, že se v daném případě jedná o náležitost podstatnou. Rozhodnutí žalovaného je tak nicotné, a k této skutečnosti musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Na tom nic nemění fakt, že ve správním spise je založeno rozhodnutí, které oprávněnou osobou podepsáno je. Stěžovatelé se domnívají, že systém vyhotovování rozhodnutí funguje tak, že podpis oprávněné osoby je na rozhodnutí, jež je založeno ve spise, doplněn dodatečně. Z toho dovozují, že správní orgán v rozhodné době nevyjádřil svou vůli řádným a dostatečným způsobem. Tato vada pak podle nich není odstranitelná dodatečným podpisem rozhodnutí oprávněnou osobou. Stěžovatelé poukazují i na další souvislosti, mj. na nebezpečí, že nečitelně podepsaná osoba by figurovala v dalším řízení jako soudce nebo tlumočník, a stěžovatelé by tak byli zbaveni možnosti efektivně posoudit vhodnost podání námitky

podjatosti, když z podpisu není zřejmé, o jakou osobu šlo. Stěžovatelé se tak domnívají, že kasační stížností napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť soud nevyslovil nicotnost obou správních rozhodnutí z úřední povinnosti, ačkoliv tak učinit měl. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozsudku je skutečnost, že soud opomenul rozhodnout o náhradě nákladů řízení státu proti neúspěšnému účastníkovi řízení ve smyslu § 60 odst. 4 soudního řádu správního. Stěžovatelka ad a) dále namítá, že bylo porušeno její právo uvedené v § 33 odst. 2 správního řádu, neboť nebyla upozorněna na skutečnost, že se žalovaný chystá ve věci rozhodnout a nemohla se ve shora uvedeném smyslu k věci vyjádřit ani předložit další důkazy. Na základě všech uvedených skutečností stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň žádají, aby Nejvyšší správní soud přiznal jejich kasační stížnosti odkladný účinek.

Ze správního spisu žalovaného správního orgánu Nejvyšší správní soud zjistil, že důvodem žádosti o azyl ze strany stěžovatelky ad a) byla skutečnost, že ztratila v Rusku práci učitelky a žádnou nemůže najít, neboť je Ukrajinka. Práci si snažila najít i na Ukrajině, avšak i tam neúspěšně, neboť tam ji naopak nepovažují za Ukrajinku. V rámci pohovoru o důvodech návrhu na zahájení řízení o udělení azylu stěžovatelka ad a) doplnila, že ředitelka školy, která ji propouštěla, ji neoficiálně sdělila, že se tak stalo kvůli její ukrajinské národnosti. Ačkoli je přesvědčena o tom, že v tomto případě bylo porušeno pracovní právo, neobracela se na soud, neboť jí bylo pracovníkem soudu a advokátem řečeno, že na podání stížnosti je již pozdě. Raději se z města s rodinou odstěhovali. Podobnou diskriminaci zažila stěžovatelka i ze strany ostatních zaměstnavatelů při hledání práce. Proto odjeli do České republiky. V okamžiku, kdy byl jejímu manželovi zrušen dlouhodobý pobyt, se stěžovatelka ad a) vrátila zpět na Ukrajinu, neboť situace se tam podle ní částečně zlepšila. Jeden z jejích synů je nemocný, potřebuje pravidelnou léčbu, která v Rusku nebyla možná, neboť rodina neměla prostředky na dietu, kterou měl dodržovat. Syn měl také jet na léčbu do sanatoria, byl zapsán v pořadníku, ale když na něj přišla řada, byl vynechán. Měl dostávat bezplatné léky, ty však nedostával a rodiče za ně museli platit, což bylo vedoucí polikliniky, kde byl syn ošetřován, zdůvodněno existencí limitů. Stěžovatelka uvedla, že některé děti dostávají léky zdarma a byli opakovaně v sanatoriu. Pokoušela se zjistit, kde by si na tuto situaci mohla stěžovat, ale všude ji odbyli. Písemně si tedy nikde nestěžovala, neboť nevěděla kam. Ačkoliv měla stěžovatelka mnohokrát pocit, že je ona sama nebo její rodina ze strany zaměstnavatelů nebo lékařských zařízení diskriminována, nikdy si nikde nestěžovala. Pro případ návratu do vlasti se obává o zdraví vlastních dětí. Stěžovatelka ad a) byla podle protokolu o pohovoru žalovaným seznámena, z jakých dokumentů a informací bude správní orgán vycházet při posuzování jejího návrhu, upozorněna na svá práva podle § 33 odst. 2 správního řádu a vyzvána, zda se chce seznámit s obsahem uvedených podkladů. To stěžovatelka ad a) odmítla. Rozhodnutí žalovaného v prvém stupni je ve správním spise založeno ve verzi opatřené informací o oprávněné osobě spolu s označením její funkce, které je doplněno otiskem úředního razítka a podpisem této osoby. Zároveň je ve spise založena i verze tohoto rozhodnutí, která byla podle záznamů ve spise doručena stěžovatelce ad a). Na tomto vyhotovení rozhodnutí je uvedena informace o oprávněné osobě spolu s označením její funkce, které je doplněno otiskem úředního razítka. Podpis oprávněné osoby na tomto vyhotovení chybí, naopak na vyhotovení rozhodnutí je doplněn podpis jiné osoby s doložkou „za správnost“.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodu uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného

rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 azylového zákona se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Podle § 2 odst. 6 cit. zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Podle § 47 odst. 5 věta druhá správního řádu musí být písemné vyhotovení rozhodnutí opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby.

Stěžovatelé namítají jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení [§103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat prvotní námitkou nicotnosti rozhodnutí správního rozhodnutí žalovaného vydaného v prvém stupni způsobené absencí podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení tohoto rozhodnutí, které bylo doručeno stěžovatelce ad a), a z toho vyplývající nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že k nicotnosti nepřihlédl, ačkoliv tak má učinit ex offo. Při posouzení této námitky vyšel Nejvyšší správní soud ze své dosavadní judikatury (srov. např. judikát publikovaný pod č. 199/2004 Sb. NSS) a dospěl k závěru, že ačkoliv rozhodnutí žalovaného vydané v prvém stupni trpí vadou, spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na jeho písemném vyhotovení, které bylo doručeno stěžovatelce, tato vada nebyla takového charakteru, aby způsobila nicotnost napadeného rozhodnutí. Nicotnost (neexistenci) správního aktu totiž způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že o správním aktu nelze v daném případě vůbec hovořit. Může se přitom jednat například o vady spočívají v rozhodování absolutně nekompetentního orgánu, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy. Namítanou vadu formy rozhodnutí ovšem nelze pokládat za natolik intenzivní, aby mohla založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno například tehdy, kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Ve správním spise je totiž založeno vyhotovení rozhodnutí, které je řádně podepsáno oprávněnou osobou. Není tak vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal ředitel odboru azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem žalovaného. Vada rozhodnutí namítaná stěžovateli za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení

rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Naopak jde o vadu, u níž je třeba k žalobní námitce zkoumat, zda mohla mít vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci. Taková námitka však v žalobě ani v dalším průběhu řízení před krajským soudem vznesena nebyla a krajský soud se s ní tedy v souladu se zásadou dispoziční, jíž je řízení o žalobě ovládáno, nezabýval. Ze stejného důvodu se jí nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pouze pro úplnost tedy Nejvyšší správní soud uvádí, že shora popsanou vadou trpělo rozhodnutí správního orgánu prvého stupně, proti němuž stěžovatel podal v zákonné lhůtě rozklad, o němž bylo rozhodnuto ministrem. Na zákonnost konečného rozhodnutí tedy nedostatek podpisu na vyhotovení rozhodnutí vydaném v prvém stupni vliv neměl. K obavě stěžovatelů z dalších nebezpečí potenciálně plynoucích z tohoto formálního pochybení žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzená možnost, že by nečitelně podepsaná osoba rozhodovala v dalším řízení jako soudce nebo působila jako tlumočník, by byla zcela zásadní námitkou, pokud by k ní skutečně došlo. Pak by tato skutečnost mohla založit vadu rozsudku krajského soudu, jež by byla oprávněně napadnutelná kasační stížností. V daném případě se tak však nestalo. Protože tedy z této vady ve skutečnosti nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatelů v řízení před krajským soudem a žádné zhoršení jeho celkové právní situace, nelze tuto vadu správního rozhodnutí chápat jako důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti. Námitce stěžovatelů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. tak Nejvyšší správní soud v daném případě nepřisvědčil.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že stěžovatelům měl být udělen azyl pro jejich odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti. Jak Nejvyšší správní soud zjistil, bezprostředním důvodem žádosti o azyl byly v případě stěžovatelky ad a) problémy spojené se ztrátou zaměstnání a nemožností získat práci. Tato nemožnost byla podle stěžovatelky způsobena její údajnou diskriminací ze strany zaměstnavatele, resp. potenciálních zaměstnavatelů. Ty však lze považovat za soukromé osoby bez vazby na státní aparát. Z § 2 odst. 6 azylového zákona vyplývá, že jednání soukromých osob mimo státní struktury lze považovat za pronásledování ve smyslu tohoto zákona tehdy, je-li možno toto jednání státu připsat v tom smyslu, že je státem podporováno či trpěno nebo že stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Z výpovědí ve správním řízení však vyplynulo, že stěžovatelka nevyužila všech prostředků ochrany daných jí právním řádem její domovské země proti takovému jednání. Skutečnost, že uplynula lhůta pro podání stížnosti proti postupu zaměstnavatele při jejím propuštění, neznamená, že této obrany nemohlo být včas využito. Pokud jde o problémy spojené s léčbou stěžovatelčina syna, stěžovatelka ve správním řízení ani nenaznačila, že by jí popsaný postup léčebných zařízení byl způsoben státem původu, popř. jím explicitně nebo skrytě podporován. Jestliže si stěžovatelka na závadný postup při léčbě svého syna nestěžovala u státních orgánů k tomu povolaných, popř. u jiných organizací zabývajících se ochranou lidských práv, nelze dospět k závěru, že by stát jejího původu tuto situaci vědomě toleroval nebo že by proti diskriminačnímu jednání soukromých osob nebyl schopen zajistit adekvátní ochranu. V takovém případě nelze negativní chování soukromých osob vůči stěžovatelům přičítat státu. Na takový závěr by bylo možno usuzovat naopak tehdy, pokud by stěžovatelka využila více nebo všech dostupných prostředků ochrany v domovském státě, resp. pokud by se takové ochrany domáhala opakovaně, a i přes tuto skutečnost by žádná z institucí k tomu povolaných nepodnikla kroky k její ochraně. Za daných okolností nelze skutečnosti tvrzené stěžovatelkou ad a) považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 azylového zákona, a za této situace žalovaný jak v rozhodnutí prvého stupně, tak v žalobou napadeném rozhodnutí správně usoudil, že podmínky pro udělení azylu podle § 12 cit. zákona v daném případě splněny

nejsou. Krajský soud pak rovněž správně rozhodl, že nejsou splněny podmínky pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu.

Námitka porušení § 33 odst. 2 správního řádu byla stěžovateli poprvé uplatněna až v kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatelům nic nebránilo, aby totožnou námitku uplatnili již v řízení před krajským soudem, což však neučinili, je kasační stížnost v rozsahu, v němž se opírá o uvedenou námitku, nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že krajský soud se případným porušením práv stěžovatelky ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu i přes absenci odpovídajícího žalobního bodu zabýval (avšak toto porušení nehledal). Proto se Nejvyšší správní soud touto námitkou nezabýval.

Poslední námitkou je stěžovateli tvrzená nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu opomenutí rozhodnout i o nákladech, na jejichž úhradu má stát proti neúspěšnému účastníkovi soudního řízení právo podle § 60 odst. 4 s. ř. s. Toto ustanovení má na mysli především ty náklady státu, které je stát prostřednictvím soudu povinen podle § 59 odst. 2 s. ř. s. platit, tj. náklady na svědečné, znalečné, tlumočné a jiné náklady dokazování. Státu právo na náhradu takto vynaložených nákladů nemohlo vzniknout, neboť neúspěšní účastníci řízení, stěžovatelé, byly v daném případě osvobozeni od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], což existenci takového práva vylučuje. Právo na náhradu nákladů vynaložených státem navíc je nebo není dáno přímo z moci zákona a případné rozhodnutí soudu o této otázce může mít pouze deklaratorní charakter. Ze všech uvedených důvodů nebylo možné námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku přisvědčit.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k neprodlenému rozhodnutí ve věci samé a rovněž s přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu